

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.875 van 15 september 2008
in de zaak X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoer-legging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 10 april 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 5 mei 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANSTEENHUYSE, die loco advocaat H. CAPPELLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 27 maart 2007 een aanvraag in om met toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.2. Op 10 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 5 mei 2008. Dit is de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“In toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en) :

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 13.09.2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Franse en Engelse taallessen heeft gevolgd, een cursus animator volgde, vrijwilligerswerk verricht, werkbereid is, zicht op werk heeft, van onberispelijk gedrag is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet 15/12/1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten.

Betrokkene vroeg op 13.09.2000 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd op 19.03.2001 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), haar betekend op 21.03.2001. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) en verbleef van 21.03.2001 tot 23.12.2005 illegaal in België.

Op 23.12.2005 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Deze aanvraag werd op 25.01.2007 opnieuw afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het CVGS, haar betekend op 26.01.2007. Weer verkoos betrokkene geen gevolg te geven aan het BGV en van 26.01.2007 tot 04.10.2007 verbleef zij opnieuw illegaal in België.

Op 04.10.2007 vroeg betrokkene een derde maal asiel aan. Ditmaal werd de aanvraag op 19.10.2007 afgesloten met de beslissing ‘weigering van in overwegingname’ door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), haar betekend op dezelfde dag. Opnieuw verkoos zij geen gevolg te geven aan het BGV en verbleef zij van 19.10.2007 tot 16.01.2008 illegaal in het land.

Ten slotte vroeg betrokkene op 16.01.2008 een vierde maal asiel aan. Ook deze aanvraag werd afgesloten met de beslissing ‘weigering van in overwegingname’ door DVZ op 08.04.2008, haar betekend op dezelfde dag. Sindsdien verblijft betrokkene opnieuw illegaal in België.

Uit deze perioden van illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielpcedures (namelijk iets meer dan 6 maanden voor de eerste asielaanvraag, iets meer dan 1 jaar en 1 maand voor de tweede aanvraag, 15 dagen voor de derde aanvraag en iets minder dan 3 maanden voor de vierde aanvraag) was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft de bewering dat de toestand in Iran en in de regio uitzichtloos zou zijn en dan in het bijzonder voor de positie van de vrouw, dient er opgemerkt te worden dat dit een beschrijving is van de algemene toestand in Iran. Het levert betrokkene geen persoonlijke bewijzen dat haar leven in gevaar zou zijn indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst. Bijgevolg kan dit element niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Tot slot wat betreft de verklaringen van Spirit-voorzitter, de heer Geert Lambert; dit betreft enkel de persoonlijke mening van de heer Lambert zodat dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien hebben de verklaringen van de heer Lambert geenszins het karakter van een rechtsnorm. (...)

2. Ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op wegens het niet “op basis van concrete en controleerbare gegevens” aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in geval van onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat in elk geval het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opge-worpen exceptie te onderzoeken.

3. Rechtspleging

Verzoekster vraagt in fine het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand en verwijst naar het “K.B. van 9 juli 2000”.

In de huidige stand van zaken heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen bevoegdheid om zich uit te spreken over een verzoek betreffende het verlenen van de kosteloze rechtsbijstand. Verzoekster kan zich niet dienstig beroepen op het koninklijk besluit van 9 juli 2000. Het betreft namelijk het koninklijk besluit houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat van toepassing is op geschillen bij de Raad van State. Op verzoeksters vraag wordt derhalve niet ingegaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In het enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9, lid 2 en 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) in samenhang gelezen met de Omzendbrief van 15 december 1998 over de toepassing van artikel 9, lid 3 Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het materieel motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids-beginsel, het proportionaliteitsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel alsook het gelijkheids-beginsel omdat op foute gronden en op een kennelijk onredelijke wijze is geoordeeld dat verzoekster niet in een bijzondere situatie verkeert die het mogelijk maakt haar een regularisatieverzoek in België in te dienen.

Verzoekster stelt omtrent de motivering van de bestreden beslissing dat de verwerende partij in haar motief met betrekking tot de toestand in Iran het criterium “buitengewone omstandigheid” koppelt aan het criterium of verzoekster gerechtigd is om een vluchtelingen-status te verkrijgen en haar regularisatieaanvraag onontvankelijk vindt omdat de asiel-aanvraag niet aanvaard wordt. Eenzelfde criterium wordt bijgevolg aangewend in verschil-lende procedures met een verschillende doelstelling. Zowel de verwerende partij als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben niet getwijfeld aan haar relaas doch achtten haar problemen niet “zwaarwichtig” genoeg om ze te catalogeren onder “vervolgingen” in de zin van de Conventie van Genève. Verzoekster verwijst naar de penibele positie van de vrouw in Iran en stelt dat haar problemen een uitzonderlijke omstandigheid zijn. De verwerende partij heeft geenszins rekening gehouden met deze argumentatie stellende dat de elementen van de asielaanvraag reeds beoordeeld zijn door de Commissaris-generaal. Verzoekster verwijst naar een auditoraatsverslag waaruit blijkt dat in het kader van een aanvraag artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet, de minister op de door de verzoekers aangehaalde vrees voor aanslagen op de persoonlijke integriteit, de

motivering niet kan beperken door te verwijzen naar de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de Commissaris-generaal.

Verzoekster stelt vervolgens omtrent de schending van artikel 9, lid 3 Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur dat de verwerende partij de aangehaalde buiten-gewone omstandigheden afzonderlijk heeft gewogen en te licht heeft bevonden terwijl deze aftoetsing niet volstaat maar dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de gegevens. Verzoekster verwijst naar de problemen in Iran en het feit dat zij dit uitvoerig heeft gestaafd met algemeen gekende bronnen. Vervolgens stelt verzoekster dat zij ook effectief gevisieerd zal worden aangezien zij actief lid is van de royalistische oppositiepartij en dit gegeven bekend is bij de islamitische autoriteiten, dat wanneer zij verzocht om de nodige documenten te verkrijgen bij de autoriteiten van haar land, zij deze alleen zou bekomen mits een bekentenis af te leggen.

Verzoekster stelt omtrent het proportionaliteitsbeginsel dat een terugwijzing buiten-proportioneel is. Het argument in de beslissing met betrekking tot haar illegaal statuut is irrelevant. Eisen dat verzoekster haar aanvraag indient in haar land van herkomst heeft ook ernstige consequenties voor haar leefgemeenschap in België. De verwerende partij moet een afweging maken tussen de formaliteiten, met name dat de aanvraag dient te worden ingediend in de diplomatieke post van het land van herkomst en anderzijds de reële gevaarsituatie in het land van herkomst. Bij die afweging moet rekening worden gehouden met het proportionaliteitsbeginsel. De verwerende partij heeft ook nagelaten deze afweging expliciet te maken.

Verzoekster verwijst, "ten overvloede", naar de recente ontwikkelingen, met name het regeerakkoord van 18 maart 2008.

Ter adstructie van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"TEN GRONDE - ENIG MIDDEL De bestreden beslissing schendt:

Art. 9 lid 2 en 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen en de regularisatie van de bijzondere situaties (hierna Vw.) in samenhang gelezen met de Omzendbrief van 15 december 1998 over de toepassing van art. 9 lid 3 Vw.;

Art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het materieel motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel alsook het gelijkheidsbeginsel;

doordat op foute gronden en op een kennelijke onredelijke wijze is geoordeeld dat verzoekster niet in een bijzondere situatie verkeert die het mogelijk maakt haar regularisatieverzoek in België in te dienen.

Eerste onderdeel - Situering

Verzoekster wenst ter zake op de essentie te wijzen. Het vereiste om het bewijs te leveren van buitengewone omstandigheden is een ontvankelijkheidsvoorwaarde. Op straffe van onontvankelijkheid van het verzoek tot regularisatie, moest mijn verzoekster dus aantonen dat zij onmogelijk naar Shiraz of een andere consulaire post in Iran kan gaan om aldaar het regularisatieverzoek in te dienen, aldaar enkele jaren te wachten op de beslissing i.v.m. met haar regularisatie om dan, wanneer geoordeeld wordt dat mijn verzoekster daadwerkelijk goed geïntegreerd was in België, naar België terug te kunnen keren.

Verzoekster is er zich uiteraard wel van bewust dat de beoordeling van wat bijzondere omstandigheden zijn, binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij valt. Dat deze beoordeling discretionair is betekent evenwel niet dat ze onaantastbaar is. Wanneer de afweging, binnen het legistische kader, kennelijk onredelijk is, dient Uw Raad deze beslissing te vernietigen.

Hierna zal aangetoond worden dat deze beslissing, binnen het geldende legistische kader volstrekt onredelijk is. Doch vooraleer op de afweging ten gronde in te gaan zal eerst de motivering van de bestreden beslissing aan de kaak worden gesteld.

Omtrent de motivering - Een afzonderlijk behandeld probleem

1. De verwerende partij motiveert haar beslissing op een dubbelzinnige wijze.

Verzoekster wees in haar verzoekschrift op het problematisch karakter van haar verblijf in Iran.

De verwerende partij stelt omtrent de aanvraag het volgende:

" Wat betreft de bewering dat de toestand in Iran en in de regio uitzichtloos zou zijn en dan in het bijzonder voor de positie van de vrouw, dient er opgemerkt te worden dat dit een beschrijving is van de algemene toestand in Iran. Het levert betrokkene geen persoonlijke bewijzen dat haar leven in gevaar zou zijn indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst. Bijgevolg kan dit element niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid."

Uit dit motief kan niet anders afgeleid worden dan dat de verwerende partij het criterium "buitengewone omstandigheid" koppelt aan het criterium of verzoekster gerechtigd is om een vluchtelingenstatus te bekomen en bijgevolg het verzoek dd. 26 maart 2007 onontvankelijk vindt omdat de asielaanvraag van verzoekster niet wordt aanvaard.

Dit is verbazingwekkend nu eenzelfde criterium wordt aangewend in verschillende procedures beiden met een verschillende doelstelling.

Verzoekster is haar land van herkomst ontvlucht omwille van politieke problemen. De Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-Generaal hebben niet getwijfeld aan het relaas van betrokkene, doch achtten haar problemen niet "zwaarwichtig" genoeg om ze te catalogeren onder "vervolgingen" in de zin van de Conventie van Genève.

Gelet op het feit dat de penibele positie van de vrouw in Iran een algemeen gekend gegeven is, vormen haar problemen m.a.w. een uitzonderlijke omstandigheid waardoor zij onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst. De DVZ heeft geenszins rekening gehouden met deze argumentatie, stellende dat de elementen van de asielaanvraag reeds beoordeeld zijn door DVZ/CGVS.

Verzoekster verwijst in dit verband echter naar het auditoraatsverslag in de zaak Barkhurdarov (A/A136933/XIV-15204).

In dit verslag werd door de Auditeur gesteld dat:

"de asielaanvraag van verzoekers door de Commissaris-Generaal onontvankelijk werd verklaard omwille van het feit dat deze asielaanvraag met de criteria van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen. Verzoekers dienen dan ook te worden bijgevalen waar zij stellen dat het 'niet is omdat wordt besloten tot het niet voldoen aan de criteria van de Conventie van Genève dat kan worden gesteld dat is voldaan aan de buitengewone omstandigheden vereist door art.9.3 van de vreemdelingenwet'. Het toepassingsgebied van art.9.3 Vr.w. verschilt immers van het toepassingsgebied van art.IA Vluchtelingenconventie" (R.v.St. Mungunga Bizimana, nr.92.410, 18 januari 2001; R.v.St. Ngoga, nr.97.536, 6 juli 2001). In het licht van artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie wordt door de asielinstanties immers louter onderzocht of de vreemdeling in zijn land van herkomst het slachtoffer is geworden van een vrees voor vervolging op basis van zijn ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. De buitengewone omstandigheden, vereist voor de toepassing van artikel 9,3* lid V.w., hebben daarentegen een ruimere inhoud. Waar de Minister van Binnenlandse Zaken er zich bijgevolg, als antwoord op de door verzoekers in hun aanvraag aangehaalde vrees voor "aanslagen op hun persoonlijke integriteit", toe beperkt te verwijzen naar de bevestigende beslissingen van weigering van verblijf van de Commissaris-Generaal dd. 24 oktober 2001, dient te worden besloten dat zulks in casu geen afdoende motivering uitmaakt, aangezien, zoals hierboven reeds is aangehaald, de asielaanvraag van verzoekers door de Commissaris-Generaal louter onontvankelijk werd verklaard omwille van het feit dat deze asielaanvraag geen verband houdt met de criteria van de Vreemdelingenconventie."

Deze motivering vitiëert de wettigheid van de beslissing. Een motivering behoort immers zowel formeel als materieel op een correcte en éénduidige wijze te gebeuren.

Schending van art. 9 lid 3 en de beginselen van behoorlijk bestuur - Algemeen

Haar lange verblijf in België, en haar uitstekende integratie, mag dan op zich niet voldoende zijn om - volgens de strenge maatstaven die ter zake worden gehanteerd- als buitengewone omstandigheid te worden beschouwd, haar concrete situatie is dat wel. Het dossier van mijn verzoekster is immers zeer complex. De verschillende elementen die

hierna in extenso zullen besproken worden bewijzen dat mijn verzoekster wel degelijk naar recht beroep kon doen op buitengewone omstandigheden om haar verzoek tot regularisatie van haar verblijfssituatie in België aan te vragen in plaats van bij een Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (ex art. 9 lid 2 Vreemdelingenwet van 15 december 1980).

Wanneer een aanvraag ingediend wordt in de diplomatieke post in Iran, dan doen de bijzondere omstandigheden -waarover deze motivering n.b. gaat- er immers niet toe. Enkel de grond van de zaak moet nog beoordeeld worden. Dit is hier evenwel niet pertinent gezien de verwerende partij niet over de grond heeft geoordeeld. Als Iraniërs bij hun aanvraag ten gronde over de problemen in hun land spreken, dan is dat uiteraard hun zaak, maar dat kan geen argument zijn om een vraag als onontvankelijk af te wijzen.

3. De verwerende partij stelt meteen dat verzoekster niet zou aangetoond hebben dat zij in Iran problemen zou hebben.

Vooraleer hier dieper op in te gaan, onder meer verwijzende naar de uitgebreide uiteenzetting ter zake in het verzoekschrift, wenst verzoekster nog maar eens te onderstrepen dat het enkel gaat over de afweging of er in casu "buitengewone omstandigheden" zijn die toelaten dat een aanvraag in België wordt ingediend, zoals supra uitvoerig uiteengezet.

De wetgever heeft toegelaten dat de aanvraag in België wordt ingediend, zij het onder bijzondere omstandigheden. Daartoe horen problemen in het land van herkomst, maar ook de situatie in België, en algemeen menselijke elementen. Dat conglomeraat van gegevens dient in zijn geheel te worden bekeken. In casu heeft de verwerende partij elk van de elementen afzonderlijk gewogen en te licht bevonden. Deze aftoetsing volstaat evenwel niet, het geheel van de problematiek is immers meer dan zijn deelaspecten.

4. Dat verzoekster in Iran effectief problemen zal hebben, heeft zij uitvoerig gestaafd met algemeen gekende bronnen (o.a. Amnesty International) die aanvaarden dat de situatie van de Iraanse vrouwen "objectief problematisch is". Met andere woorden, er moet niet eens individueel aangetoond worden dat de concrete verzoekster effectief problemen heeft/zou hebben.

Dat is precies een zeer belangrijk argument in casu. Mocht de rechtspraak eisen dat de verzoekster individueel haar problematiek moet bewijzen dan zou terecht kunnen overwogen worden dat dit een zaak van de asielprocedure is. Hier gaat het evenwel over "bijzondere omstandigheden" waar alle rechtscolleges het eens zijn dat die er alvast in Iran zijn.

5. Voorts zal verzoekster ook effectief geïntegreerd worden. Zij verwijst daartoe naar wat is voorgevallen toen zij contact heeft opgenomen met de Iraanse Ambassade. Verzoekster is een zeer actief lid geworden van de royalistische oppositiepartij. Zij is verantwoordelijk voor de ideologische vorming van de jongeren. Dit gegeven is bij de islamitische autoriteiten zeker bekend, wat betekent dat zij onmiddellijk zou gearresteerd worden bij een eventuele terugkeer. In het licht hiervan is het niet onbelangrijk nogmaals op te merken dat verzoekster zich heeft gericht tot de autoriteiten van haar land in België om de nodige documenten te verkrijgen, maar dat zij deze alleen maar zou bekomen mits een bekentenis af te leggen.

In het bijzonder omtrent het proportionaliteitsbeginsel

1. Verzoekster heeft in haar verzoekschrift zeer uitgebreid aangetoond dat de impact van een (tijdelijke) terugwijzing buitenproportioneel en zondermeer onverantwoord is zodat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aan de orde zijn. Doch daardoor gaat ook hier de essentie "zijn er bijzondere omstandigheden aan de orde die de procedure in België kunnen laten plaatsvinden" verloren.

Art. 9 lid 3 Vw. sluit niet uit dat illegalen een aanvraag doen in België, wel in tegendeel, er wordt precies in een mogelijkheid voorzien dat ook illegalen een aanvraag in België doen, mits bewijs van buitengewone omstandigheden. Argumenten omtrent het illegaal statuut op zich kunnen dan ook niet volstaan om te oordelen dat er geen buitengewone omstandigheden zijn. Deze argumentatie is irrelevant.

2. De overwegingen die ten grondslag liggen aan de beslissing van de verwerende partij dat de aanvraag onontvankelijk is, voldoen dus niet. Zij weerleggen niet waarom in casu verzoekende partij geen bijzondere omstandigheid zouden bewijzen. In die zin is de beoordeling dan ook kennelijk onredelijk.

De libellering van de buitengewone omstandigheden mogen niet enkel gezien worden vanuit de positie van de verzoekster. Verzoekster heeft zich reeds acht jaar geïntegreerd in een maatschappelijk netwerk van de gemeente waar ze verblijft. Eisen dat verzoekster de aanvraag indient vanuit haar land van herkomst, hetgeen betekent dat zij deze lokale leefgemeenschap dient te verlaten om louter formele redenen, heeft ook ernstige consequenties voor die

leefgemeenschap. Verzoekster heeft immers een stabiele relatie, welke zij reeds heeft bezegeld met een religieus huwelijk, en heeft een vriendenkring opgebouwd die bij een zelfs tijdelijke uitwijzing verweesd achterblijven.

De minister van Binnenlandse zaken/DVZ moet bij de beoordeling omtrent de buitengewone omstandigheden een afweging maken tussen de formaliteiten die door de Vreemdelingenwet worden geëist, met name dat de aanvraag dient te worden ingediend in de diplomatieke post van het land van herkomst, en anderzijds de reële gevaarssituatie in dat land van herkomst. Bij die afweging moet rekening worden gehouden met het proportionaliteitsbeginsel. Er dient met andere woorden te worden afgewogen of het principe van art. 9 lid 2 Vreemdelingenwet opweegt tegen de concrete gevaarssituatie waaraan een goed geïntegreerde jonge vrouw zal blootgesteld worden tijdens de periode dat er over de gegrondheid van de regularisatieaanvraag zal geoordeeld worden. Deze periode kan gemakkelijk twee jaar zijn. Daarbij moet worden in acht genomen dat gedurende die periode er precies dient geoordeeld te worden of mijn verzoekster in België voldoende geïntegreerd is...

Een beslissing die ter zake geen buitengewone omstandigheden aanvaardt is volstrekt onwettig want ze ontbeert elke correcte afweging van het proportionaliteitsbeginsel.

De verwerende partij heeft overigens ook nagelaten deze concrete afweging expliciet te maken.

TEN OVERVLOEDE

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de in het verzoekschrift opgenomen verklaringen van (gewezen) Spirit-voorzitter Geert LAMBERT die niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar dit enkel een persoonlijke mening betreft.

Ten overvloede wenst verzoekster dan ook te wijzen naar de recente ontwikkelingen.

Het regeerakkoord van 18 maart 2008 waarmee LETERME I van start is gegaan legt enkele keuzes vast voor de ontwikkeling van het vreemdelingenrecht. Zo zullen de criteria voor regularisatie ook uitgebreid worden naar lokale verankering en zal er een regularisatie wegens werk en een economische migratie worden ingevoerd."

4.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nrs. 164.171, 27 oktober 2006 en 172.821, 27 juni 2007).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekster ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden

vastge-steld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen buiten-gewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoeksters aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buiten-gewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

- 1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

- 2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekster een voorlopige verblijfs-machtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- *Het feit dat betrokkene sinds 13.09.2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Franse en Engelse taallessen heeft gevolgd, een cursus animator volgde, vrijwilligerswerk verricht, werkbereid is, zicht op werk heeft, van onberispelijk gedrag is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet 15/12/1980.*
- *Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten. Betrokkene vroeg op 13.09.2000 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd op 19.03.2001 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), haar betekend op 21.03.2001. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) en verbleef van 21.03.2001 tot 23.12.2005 illegaal in België. Op 23.12.2005 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Deze aanvraag werd op 25.01.2007 opnieuw afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het CVGS, haar betekend op 26.01.2007. Weer verkoos betrokkene geen gevolg te geven aan het BGV en van 26.01.2007 tot 04.10.2007 verbleef zij opnieuw illegaal in België. Op 04.10.2007 vroeg betrokkene een derde maal asiel aan. Ditmaal werd de aanvraag op 19.10.2007 afgesloten met de beslissing 'weigering van in overwegingname' door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), haar betekend op dezelfde dag. Opnieuw verkoos zij geen gevolg te geven aan het BGV en verbleef zij van 19.10.2007 tot 16.01.2008 illegaal in het land. Ten slotte vroeg betrokkene op 16.01.2008 een vierde maal asiel aan. Ook deze aanvraag werd afgesloten met de beslissing 'weigering van in overwegingname' door DVZ op 08.04.2008, haar betekend op dezelfde dag. Sindsdien verblijft betrokkene opnieuw illegaal in België. Uit deze perioden van illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielprocedures (namelijk iets meer dan 6 maanden voor de eerste asielaanvraag, iets meer dan 1 jaar en 1 maand voor de tweede aanvraag, 15 dagen voor de derde aanvraag en iets minder dan 3 maanden voor de vierde aanvraag) was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.*
- *Wat betreft de bewering dat de toestand in Iran en in de regio uitzichtloos zou zijn en dan in het bijzonder voor de positie van de vrouw, dient er opgemerkt te worden dat dit een beschrijving is van de algemene toestand in Iran. Het levert betrokkene geen persoonlijke bewijzen dat haar leven in gevaar zou zijn indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst. Bijgevolg kan dit element niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.*
- *Tot slot wat betreft de verklaringen van Spirit-voorzitter, de heer Geert Lambert; dit betreft enkel de persoonlijke mening van de heer Lambert zodat dit element niet kan aanvaard worden als*

een buitengewone omstandigheid. Bovendien hebben de verklaringen van de heer Lambert geenszins het karakter van een rechtsnorm.

Daar waar verzoekster stelt dat het motief met betrekking tot de toestand in Iran, het criterium buitengewone omstandigheid 'gekoppeld' wordt aan de vraag of verzoekster gerechtigd is om een vluchtelingenstatus te bekomen en haar regularisatieaanvraag onontvankelijk is bevonden omdat haar geen asiel werd toegekend, en nog, dat de verwerende partij stelt dat de elementen van de asielaanvraag reeds beoordeeld zijn, wordt verzoekster geenszins gevolgd. In de bestreden beslissing wordt verzoeksters aangehaalde buitengewone omstandigheid met betrekking tot de toestand in Iran als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft de bewering dat de toestand in Iran en in de regio uitzichtloos zou zijn en dan in het bijzonder voor de positie van de vrouw, dient er opgemerkt te worden dat dit een beschrijving is van de algemene toestand in Iran. Het levert betrokkene geen persoonlijke bewijzen dat haar leven in gevaar zou zijn indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst. Bijgevolg kan dit element niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid”.

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg geenszins een verwijzing naar het niet toekennen van het vluchtelingenstatuut in het kader van haar asielpercedures. Verzoeksters kritiek op dit motief mist feitelijke grondslag. De verwerende partij dient het argument met betrekking tot de toestand in Iran in functie van artikel 3 EVRM te onderzoeken. Deze bepaling vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM, is ruimer dan de bescherming verleend via de toepassing van de Conventie van Genève maar zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen immers moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (R.v.St., nrs. 123.977, 8 oktober 2003; 120.961, 25 juni 2003 en 104.674, 14 maart 2002). In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat de bewering over de toestand in Iran, met name dat de regio uitzichtloos is en in het bijzonder voor de positie van de vrouw, een beschrijving is van de algemene toestand in Iran. Deze beschrijving van de algemene toestand in Iran is geen persoonlijk bewijs dat verzoeksters leven in gevaar zou zijn (lees: een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling). De verwerende partij concludeert aldus dat verzoekster haar beweringen niet staft met een begin van bewijs en zich beperkt tot algemene beweringen die niet worden toegepast op haar eigen situatie. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat de verwerende partij wel degelijk heeft onderzocht of er een eventuele schending van artikel 3 EVRM voorhanden is en zich niet heeft beperkt tot een loutere verwijzen naar de afgewezen asielaanvragen.

Verzoekster stelt vervolgens met betrekking tot de schending van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, dat de verwerende partij ten onrechte haar aangehaalde buitengewone omstandigheden afzonderlijk heeft “gewogen” en dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de gegevens. Verzoekster verwijst daarbij opnieuw naar haar problemen in Iran en het feit dat zij actief lid is van de royalistische oppositiepartij en hierdoor “gevisieerd” wordt bij de “islamitische autoriteiten”.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij op uitgebreide wijze op alle door verzoekster aangehaalde buitengewone omstandigheden heeft geantwoord en heeft gemotiveerd waarom deze omstandigheden niet als uitzonderlijk kunnen worden beschouwd zodat het indienen van de aanvraag in België kan worden verantwoord. Verzoekster is het duidelijk niet eens met de beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden door het bestuur doch maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime

appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister beschikt krachtens artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet. Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door haar in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. Verzoekster toont evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Verzoekster stelt dat het proportionaliteitsbeginsel is geschonden omdat een terugwijzing buitenproportioneel is en verwijst naar de “consequenties voor haar leefgemeenschap in België”. Bovendien heeft de verwerende partij nagelaten deze afweging “expliciet” te maken. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (R.v.St., nr. 126.520, 17 december 2003). Er dient te worden besloten dat verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheids-beginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat in casu niet het geval is. Verzoekster beweert wel maar toont niet aan dat zij in België een “stabiele relatie” heeft “welke zij reeds heeft bezegeld met een religieus huwelijk” en een “vriendenkring” heeft opgebouwd. In zoverre verzoekster haar argumenten met betrekking tot haar “leefgemeenschap” kadert in de toepassing van artikel 8 EVRM wordt bijgevolg opgemerkt dat verzoekster niet bewijst dat zij in België nauwe gezinsbanden, in de zin van artikel 8 EVRM heeft met haar “leefgemeenschap”. Zelfs indien dit het geval zou zijn toont zij niet aan dat er een wanverhouding bestaat tussen haar belangen en de bestreden beslissing. Luidens artikel 8 EVRM heeft verzoekster immers recht op een gezinsleven voor zover er geen wettelijke regelingen zijn voorzien die hieraan beperkingen stellen. Verzoekster is een Iraanse onderdaan en is als dusdanig onderworpen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet, inzonderheid aan artikel 2 van deze wet. De in voormeld artikel vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten hebben tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Aldus wordt een doel nagestreefd dat is voorzien als een mogelijke uitzondering op het recht op gezinsleven en/of privé-leven. De Raad is overigens geen bepaling of beginsel bekend die de gemachtigde van de minister zou verplichten een dergelijke afweging uitdrukkelijk te maken in de bestreden beslissing. De schending van het proportionaliteitsbeginsel, noch van het redelijkheidsbeginsel is aangetoond.

Ten slotte verwijst verzoekster naar “de recente ontwikkelingen”, met name het regeer-akkoord van 18 maart 2008. Er valt niet in te zien op welke wijze de bestreden beslissing diende rekening te houden met het regeerakkoord van 18 maart 2008, dat geen bindende kracht heeft.

Verzoekster heeft nagelaten uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel zou hebben geschonden.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemde-lingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

Ch. BAMPS.